

HET VERHAAL VAN DE FILM

Bliksem McQueen deed zijn ogen dicht en concentreerde zich op het geluid van zijn ademhaling. ‘Oké... Daar gaat ie,’ zei hij tegen zichzelf. ‘Focus.’ Hij haalde diep adem. ‘Snelheid. Ik ben snelheid.’ Hij beeldde zich in dat hij op een raceparcours was en het hele stadion juichte. ‘Eén winnaar, 42 verliezers. Ik lust verliezers rauw.’

In zijn gedachten zag hij meer wagens over het parcours gaan. ‘Zei ik dat soort dingen echt?’ zei hij. Hij besepte plotseling hoe maf dat klonk.

‘Ja, nou en of!’ zei Takel.

Bliksem sprong op, verrast door deze onderbreking van zijn ritueel voor de race. ‘Takel?’ vroeg hij.

‘Hoi!’ antwoordde Takel. ‘Tuurlijk, dat zei je elke race. Ik weet nog die ene keer dat...’

Bliksem onderbrak hem. ‘Takel, wat doe je hierbinnen?’

‘Nou, ik wilde niet dat je je alleen voelde,’ zei hij.

‘Oh, dank je,’ zei Bliksem, die wat bedaarde. ‘Maar ik ben me aan het voorbereiden op de race. Ik heb even

rust nodig.’

Op dat moment rolde de deur van Macks trailer omlaag.

‘Oh, ja!’ zei Takel. ‘Komt in orde, vriend!’ riep Takel toen hij wegging.

De deur ging dicht en Bliksem haalde diep adem. ‘Oké,’ zei hij terwijl hij zijn routine weer oppakte. ‘Ik ben snel...’

Maar Takel onderbrak hem opnieuw. Alleen kon Bliksem hem deze keer buiten de trailer horen roepen.

‘Hé!’ riep Takel. ‘Voor mijn beste vriend, Bliksem McQueen moet het stil zijn! Helemaal stil!’

Bliksem grinnikte en gunde zich een moment om er weer in te komen. ‘Oké, waar was ik?’ zei hij. Hij haalde weer diep adem en zei: ‘Racen. Echt racen.’

In zijn gedachten zag hij zichzelf weer racen, maar deze keer was hij terug in Radiator Springs. Hij reed rond in de stille, dure Willy’s Butte met zijn opmerkelijke vriend en mentor Doc Hudson.

Hoewel Doc er al een tijdje niet meer was, kon Bliksem nog steeds heel duidelijk zijn norse stem horen. Hij herinnerde zich een situatie waarin Doc zei: ‘Da’s geen racen. Dat was niet eens een puzzeltocht. Dat was één ronde, racen is vijfhonderd rondes. Iedereen die voor z’n positie knokt, ronde na ronde, binnendoor, buitenom. Bumper aan bumper. Dát is pas racen!’

‘Wauw,’ fluisterde Bliksem. Hij was weer in het heden en keek naar een foto van hem en Doc.

De trailerdeur ging open en Bliksem ging naar buiten.

‘Oké, daar gaan we! Deze is voor jou, Doc!’ Hij gaf gas en ging ervandoor.

De zon scheen fel op de Florida International Super Speedway. Bliksem raasde langs de reusachtige Jumbotron. Hij ging razendsnel op het parcours. De race was begonnen, de tribunes zaten afgeladen vol en Bliksems fans gingen uit hun dak toen ze de rode streep voorbij zagen komen. Eén enthousiaste jonge fan viel op in het publiek. Ze heette Maddy en leek Bliksems naam nog harder te schreeuwen dan de anderen.

Bliksems beste vrienden uit Radiator Springs stonden ook in het publiek. Ze juichten hard, maar niemand was zo enthousiast als Takel. Hij ging door het publiek naar voren om zo dicht mogelijk bij de baan te komen. ‘Pardon! Personeel! Beste vriend in aantocht!’ zei hij. Hij droeg een pet met een grote gele bliksem-schicht van piepschuim die door zijn hoofd leek te gaan. ‘Hup, McQueen!’

Een stukje verderop zag Bliksem zijn grootste rivalen: Bobby Fluks en Cal Weathers. Terwijl hij het gat dichtreed, zag hij een andere racer, Brick Yardley. Bliksem ging naast zijn vriend rijden en zag kans om hem van zijn stuk te brengen.

‘Hey, Cal! Je knipperlicht staat aan!’

‘Huh, wat?’ antwoordde Cal. Hij beseftte dat Bliksem een grapje maakte en zei: ‘Hé! Jóúw knipperlicht staat aan!’

‘Lekker scherp hoor,’ zei Bobby.

Bliksem moest lachen. Ze reden nu over een lang, recht stuk. De fans juichten en hadden het naar hun zin.

Ze gingen de pitstop in. Omroepers Bob Cullas en Darrell Cartrip gaven commentaar over de rivaliteit tussen de vrienden.

‘En de eerste pitstops zijn van Bliksem McQueen, Bobby Fluks en Cal Weathers,’ zei Bob. ‘Die drie zijn ‘n genot om naar te kijken, Darrell.’

‘Weet je Bob, of ze nou racen of niet, die gasten bouwen een feestje,’ antwoordde Darrell.

Bliksem reed naar zijn plek en Guido ging aan de slag. Rusty en Dusty Roest-weg, de trouwe sponsors van Bliksem, keken trots toe hoe Guido snel Bliksems banden verwisselde.

‘Oké, Guido,’ zei Dusty. ‘Jij werkt sneller dan mijn broer olie lekt.’ Hij lachte om zijn eigen grapje.

Sally en Takel stonden vlakbij te kijken. Bliksem knipoogde naar Sally terwijl Guido afrondde.

‘Finito!’ riep Guido nadat hij de laatste schroef op een stel nieuwe racebanden had aangedraaid. ‘Via! Via!’ En zo ging Bliksem er weer vandoor, nog voor Cal, Bobby en Brick.

‘Sta je te wachten op ‘n wasbeurt Cal?’ riep Bliksem naar achteren om zijn vriend te plagen.

‘Nee! Je wacht zelf op ‘n wasbeurt, McQueen!’ riep Cal.

Bliksem scheurde door de laatste bocht en ging op weg naar de eindstreep. Bobby en Cal lagen op een wagenlengte achterstand, aan beide kanten van hem. De vlag ging omlaag en het publiek barstte uit in gejuich. Bliksem had weer gewonnen.

Bliksem hield van racen en na een overwinning voelde hij zich helemaal geweldig! Hij ging de pitstop in en reed naar de garage terwijl Shannon Spaken, een verslaggever voor Race Sport TV, hem interviewde. Hun gesprek was te zien op de Jumbotron.

‘Bliksem, hoe houd je je focus, als je racet tegen Bobby en Cal?’ vroeg Shannon.

‘Het belangrijkste is dat we elkaar respecteren. Die jongens zijn ervaren, volwassen...’

Maar voordat hij zijn zin kon afmaken, zag hij net buiten het beeld van de camera iets op hem afkomen.

‘Hé!’ riep Bliksem.

Swoesj! Plotseling werd Bliksem geraakt door het schuim van een brandblusser. Op zijn hoofd werd een jerrycan in de vorm van een kers gezet. Hij zag er nu totaal belachelijk uit en natuurlijk helemaal niet professioneel voor de camera. Bobby en Cal reden hysterisch lachend weg.

‘Oh, ik krijg ze nog wel,’ fluisterde Bliksem.

Een paar dagen later moesten Cal, Bliksem, Bobby en Brick weer aan de bak op de Heartland Motor Speedway. De rivalen gingen gelijk op, maar deze keer won Cal! Cals Dinoco pitstopteam kwam juichend

samen in de pit.

Na de race ging Cal door het publiek om bij Victory Lane te komen. Net als bij Bliksems overwinning interviewde Shannon Spaken hem en was het gesprek op de Jumbotron te zien.

‘Gefeliciteerd, Cal.’

‘Ah, dank je Shannon...’

Skriek!

‘...het is een flinke opsteker...’

Skriek!

‘...voor het hele team...’

Skriek!

Elke keer als Cal Shannon wilde antwoorden, werd hij onderbroken door een hard mechanisch geluid. Zonder dat hij het doorhad, werd het geluid elke keer dat hij iets zei hoger... Zo hoog dat het voor Shannon onmogelijk was om verder te gaan met het interview. Hij keek omlaag en zag dat zijn banden waren vervangen door gigantische opblaasbare banden, dankzij Guido en zijn snelle wisselkwaliteiten!

‘Hé. Hé! Guido!’ riep Cal.

Guido blies de rook van zijn waardevolle schroevendraaier.

‘Haha, heel grappig,’ antwoordde Cal.

Bliksem en Bobby reden weg en lachten hard. Cal probeerde achter hen aan te gaan, maar zijn wielen wilden niet draaien. Er zat niets anders op dan een beetje in hun richting te huppen en te stuiteren. ‘Jongens! Zo

ga ik niet in de trailer passen!’ riep hij.

Na een korte onderbreking van het seizoen was Bliksem terug in Radiator Springs. De zon scheen fel terwijl Bliksem een snel trainingsrondje deed op Willy’s Butte. Hij ging met gemak Takel, Sheriff, Guido en Luigi voorbij. Sheriff controleerde Takels snelheid terwijl de anderen hem aanmoedigden. Guido en Takel hadden zelfs dezelfde petten met bliksemschichten en het nummer 95 erop.

‘Lekker bezig, vriend!’ riep Takel.

Voordat Takel het wist, was hij terug op de weg en race-te hij op zijn best waardoor hij weer een overwinning pakte. Toen hij in de pit reed, vroeg hij aan Rusty en Dusty: ‘Zijn mijn sponsors nog een beetje blij met me?’ ‘Hou ‘ns effe op met winnen man,’ zei Dusty, ‘we kunnen de bumperzalf niet aanslepen!’

Op dat moment reed Tex, al jaren de eigenaar van Dinoco, langs Bliksem. ‘Bliksem McQueen!’ zei hij.

‘Hé, Big Tex, hoe is het met m’n favoriete tegenstander?’ vroeg Bliksem.

‘Je hoeft het maar te zeggen, en ik knikker Cal uit het Dinoco-team en vervang hem door jou,’ zei Tex.

Toen ze langs Tex’ trailer reden, stak Cal zijn hoofd naar buiten.

‘Je weet dat ik je kan horen, toch?’ riep Cal. ‘Ik sta gewoon hier!’

Bliksem grinnikte. Elke keer als Cal Bliksem zag, maakte hij dit soort grapjes. ‘Later, Cal!’ zei hij. ‘Zie je volgende week... of niet!’

Een paar dagen later ging Bliksem voorop in een drukke groep wagens op het parcours van Copper Canyon Speedway.

‘En weer een zenuwslopende slotfase,’ riep Bob Cullas. ‘McQueen en Fluks; nek-aan-nek.’

‘Kan je het allemaal goed zien daarachter, Bobby?’ zei Bliksem als grapje toen hij voorbij raasde.

‘Haha,’ lachte Bobby, ‘let nou maar op de weg, want ik scheur je zo voorbij!’

De opgewonden fans zaten klaar voor een zenuwslopende eindstrijd.

‘Daar is de witte vlag,’ riep Bob Cullas, ‘laatste ronde, met McQueen aan de leiding.’

Bliksem kreeg energie van het geluid van het publiek en moest glimlachen. Hij richtte zich op de baan voor hem en was vastberaden om deze positie te behouden. ‘Oké, laat maar eens zien wat je kan!’ riep hij naar Bobby, om hem aan te sporen nog sneller te gaan. Zijn racevrienden daagden elkaar graag uit om hun best te doen. En een van de leuke dingen van racen was elkaar aansporen om sneller te gaan.

‘Hoe-wiee!’ riep Bobby, die dichterbij Bliksem wilde komen.

Op dat moment verscheen een vreemde nieuwe

wagen vlak achter Bobby. Hij was een jonge, modern ogende racer. Op zijn zwarte lichaam waren elektrische blauwe details te zien en het nummer 2.0. Voordat Bobby en Bliksem doorhadden wat er gebeurde, kwam de gelikte wagen in actie, ging hij hen met gemak voorbij en pakte de overwinning! Bliksem kon het niet geloven. De wagen was uit het niets verschenen.